

[Axel Kristensen.]

hindringer i vejen for en naturlig opøvelse, for at lære at bestille noget, tage på skovl og spade, gøre nytte.

Når jeg har sagt dette og idet jeg iøvrigt henviser til, hvad jeg har sagt tidligere, vil jeg gerne tilføje, at vi fra venstres side virkelig alvorligt ønsker at medvirke til en første classes arbejderbeskyttelseslov, d. v. s. en lovgivning, der giver den størst mulige sikkerhed under hensyn til de muligheder, der findes, med respekt for, hvad der økonomisk kan præsteres. Jeg sagde forrige gang, at det er ikke alene et spørgsmål om maskinbeskyttelse; vi forstår fuldtud betydningen af hele spørgsmålet om erhvervs sygdomme, blot man ikke overdriver, for de midler, man ofrer forkert, dem har man ikke til fornuftige foranstaltninger. Endvidere er vi ganske klar over, at man også kan have økonomisk nytte af beskyttelsesforanstaltninger, der går ud på, at man ikke skal sprænge menneskers evne, at arbejdet altså skal være lagt således til rette, at belastningen ikke bliver større end nødvendig. Det kan økonomisk betale sig, det er rimeligt overfor arbejderne, og det har ingen fornuftig arbejdsgiver noget imod.

Ud fra disse forudsætninger tror jeg på, at vi i udvalget vil være i stand til at lave en arbejderbeskyttelseslov, der er rimelig og fornuftig under hensyn til de tilstande, der hersker i landet i dag, de muligheder, vi har i vor produktion, men det vil sige en lov, der er væsentlig anderledes end den, der er foreslået her, noget sundt, nyttigt, rimeligt overfor den danske arbejderstand, overkommeligt for erhvervslivet og i overensstemmelse med det, der er det vigtigste af alting, at folk arbejder og producerer, skaber værdier og ganske særlig lærer at bestille noget. Vi havde i 1930'erne en periode, hvor retten til at lære at arbejde blev nægtet landets ungdom. Når vi har talt om nedgang i effektivitet i produktionen, i erhvervslivet efter krigen, er det, fordi disse unge mennesker, som ikke fik lov til at arbejde, nu pludselig skulle ind i arbejdet og ikke kunne præstere det samme som andre. Derfor vil vi under ingen omstændigheder være med til foranstaltninger, som ikke har noget virkeligt formål, men som i virkeligheden hindrer de unge i det, der er vigtigere for dem end noget som helst andet, nemlig at lære at bestille noget, gøre nytte, producere. Vi kan tilsige vor medvirken til at skabe den i enhver henseende bedst mulige arbejderbeskyttelseslov.

Boeck-Hansen: Jeg er ganske enig med den ærede ordfører for det socialdemokratiske parti i, at arbejdsrådet har gjort et stort arbejde, og jeg er også enig i, at der ikke var enighed i arbejdsrådet, men at der blev taget nogle kraftige forbehold, men man har iøvrigt udført arbejdet så godt som vel muligt.

Dette lovforslag var jo fremme i fjor, og derfor vil jeg ikke komme ind på enkelthederne, men ganske kort rekapitulere vort standpunkt, som er det samme i år som i fjor.

Jeg vil først og fremmest sige, at vi har fuld forståelse af, at den gamle lov i høj grad trænger til fornyelse, og at man også må gå videre og måske drage flere områder ind under denne lovgivning. Den trænger til modernisering, og vi synes oven i købet, at lovforslaget på enkelte punkter ikke er moderne nok. Det er nu noget, jeg skal komme tilbage til senere. Vi er ganske enige i, at der trænges til arbejderbeskyttelse på andre områder end netop på industriens. Alt dette kan vi godt forstå. Der kan nemlig opstå farer og altså være krav om beskyttelse på så mange andre steder, enten fordi man ikke har tilstrækkelig beskyttelse, eller også kan det være, at de pågældende arbejdere efterhånden er blevet så vant til arbejdet, at de er noget letsindige, eller at de bærer sig forkert ad. I første tilfælde, hvor midlerne ikke er tilstrækkelige og beskyttelsen er mangelfuld, må man naturligvis gennemføre, at alle beskyttelsesmidlerne virkelig kommer tilstede. I det andet tilfælde må man søge at gennemføre et oplysningsarbejde, således at man kommer ned på et minimum af risiko for arbejderne.

Men jeg mener, at det var mere end tilstrækkeligt, hvis denne lovgivning holdt sig til dette formål og ikke gik så langt udenom på forskellige andre områder. Området er jo stort nok i forvejen, og man behøver ikke at drage mere ind under den samme hat, end der i virkeligheden er brug for. Det mener åbenbart den højtærede minister også, for ellers ville der være foreslået en virkelig lovgivning på dette område. Og det er der ikke. Der er kun lavet en rammelo, indenfor hvilken man frit kan bevæge sig. Det er i virkeligheden en fuldmagtslov, man gennemfører. Det må vi anse for uheldigt. Vi mener, at erhvervene må have en lov at rette sig efter, og at de ikke skal ind under forskellige embedsmænds opfatelser af, hvad der er rigtigt, og hvad der er urigtigt. Det må være folkerepræsentationen, det må være rigsdagen, der giver